

ทำอะไร ไม่ให้ลูกเป็นเหยื่อ...ภัยออนไลน์ / ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์

ทำอะไรถึงจะไม่ให้เด็กๆ ของเรตกเป็นเหยื่อของอะไรต่อมิอะไร ที่เป็นภัยใหม่ๆ ทางอินเทอร์เน็ต เราจึงจำเป็นต้องสอนให้เขาเรียนรู้ว่า อะไรควรทำและอะไรไม่ควรทำบนอินเทอร์เน็ต แต่จำเป็นหรือไม่ที่พ่อแม่จะต้องรู้เรื่องอินเทอร์เน็ตเท่าหรือดีกว่าที่ลูกๆ ของเขามี?!

เอฟเฟนดี อิบราฮิม มีตำแหน่งเป็นถึงหัวหน้าส่วนธุรกิจคอมพิวเตอร์โปรดักส์ ประจำภาคพื้นเอเชียของ ไชแมนเทค ก็จริง แต่กลับบอกผมว่าอยากจะพูดคุยกับผมในฐานะของพ่อลูกมากกว่าในฐานะตัวแทนของบริษัทเจ้าของผลิตภัณฑ์อินเทอร์เน็ต เพื่อความปลอดภัยบนอินเทอร์เน็ต เพราะหัวข้อที่เราถกกันในวันนี้ก็คือ ประเด็นที่ว่าทำอะไรถึงจะไม่ให้เด็กๆ ของเรตกเป็นเหยื่อของอะไรต่อมิอะไรที่เป็นภัยใหม่ๆ เข้ามาหาลูกหลานของเราผ่านทางอินเทอร์เน็ต

"เฟนดี" เปรียบเปรยให้ฟังว่า คนเรากว่าวันนี่ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นอย่างดีไม่เพียงพอ มีโปรแกรมป้องกันก็ยังไม่พอ ต้องมี "เซนส์" ในการใช้ด้วยว่าจะใช้อย่างไรถึงได้ประโยชน์และใช้อย่างไรถึงจะไม่ก่อให้เกิดอันตราย เพื่อป้องกันไม่ให้ลูกหลานของเราตกเป็นเหยื่อของภัยรูปแบบใหม่ๆ ต่างๆ เราจึงจำเป็นต้องสอนให้เขาเรียนรู้ด้วยว่า อะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำบนอินเทอร์เน็ต

ประเด็นหนึ่งที่เฟนดีพูดถึงก็คือ พ่อแม่หรือผู้ปกครองต้องบอกให้ลูกๆ ของเรตระหนักว่า ในโลกของความเป็นจริงนั้น คนเรามากไม่ใช่ว่าคนในแบบเดียวกับที่เขาบอกว่าเป็นในอินเทอร์เน็ต เฟนดีบอกว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่มักบอกผู้อื่นในสิ่งที่อยากจะทำ หรือบอกเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจตัวตนของเขาไปในรูปแบบที่ต้องการ บทเรียนเบื้องต้นก็คือ อย่าเชื่ออย่างสนิทใจว่าข้อมูลที่เรได้รับจากอินเทอร์เน็ตนั้นเป็นความจริงแท้ 100 เปอร์เซ็นต์ และต้องระมัดระวังเสมอในเรื่องนี้

"เหมือนกับมีคนอ้างตัวว่าเป็นตำรวจมาเคาะประตูบ้านเรา เราก็ต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่า เขาคือตำรวจจริงอย่างที่อ้างหรือไม่" เฟนดียกตัวอย่าง

ประการถัดมา เฟนดีบอกว่า ไชแมนเทคมีข้อมูลโดยภาพรวมของพ่อแม่ทั่วโลกกว่ามีพ่อแม่ประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ ไม่รู้ว่าลูกๆ ของตัวเองทำอะไรอยู่บ้างในอินเทอร์เน็ต เขาเชื่อว่าในไทยสัดส่วนที่ว่าเป็นน่าจะสูงขึ้นกว่าค่าเฉลี่ยทั่วโลกดังกล่าวแล้ว

เขบอกด้วยว่า 20 เปอร์เซ็นต์ ของสิ่งที่เด็กๆ ทำบนอินเทอร์เน็ตนั้น ทำไปโดยที่ไม่ได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง เช่นเข้าไปดูเว็บไซต์ หรือดาวน์โหลดโปรแกรมหรือเกมผิดกฎหมายหรือเป็นอันตรายลงมาที่สำคัญที่สุดก็คือ เด็กๆ ใช้อินเทอร์เน็ตยาวนานกว่าที่พ่อแม่ของเขาคิดว่าพวกเขาใช้มากถึง 10 เท่าตัว สาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งก็คือ พวกเขาอาจไม่ได้ใช้อินเทอร์เน็ตเพียงแค่ว่าที่บ้านอีกต่อไป แต่มีอีกหลายต่อหลายแห่งที่อำนวยความสะดวกให้พวกเขาทำได้ และมีเพียง 50 เปอร์เซ็นต์ ของพ่อแม่ทั่วโลกเท่านั้นที่พูดคุยกับลูกๆ ว่าด้วยเรื่องความปลอดภัยของการใช้งานอินเทอร์เน็ต

ในความเห็นของเฟนดี สิ่งสำคัญที่สุดที่จะช่วยให้ลูกๆ รอดพ้นจากการตกเป็นเหยื่อก็คือ การเข้าไปมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตออนไลน์ของพวกเขาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้สามารถให้ความเห็น คำแนะนำให้ถูกต้องและทันทั่วถึงต่อลูกๆ ได้

จำเป็นหรือไม่ที่พ่อแม่จะต้องรู้เรื่องเทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ตมากเท่าหรือดีกว่าที่ลูกๆ ของเขามี?

คำตอบของเฟนดีก็คือ ถ้ารู้ได้ก็ดี แต่ก็ไม่ใช่จำเป็นเสมอไป ที่สำคัญที่สุดก็คือ เราต้องนั่งลงพูดคุยธรรมดาๆ กับเด็กๆ ถามพวกเขาว่าชอบอะไร ไม่ชอบอะไร พบอะไรบ้าง หาอะไรอยู่บนออนไลน์ มีเพื่อนใหม่บ้างหรือไม่ เพื่อนใหม่บนออนไลน์ของพวกเขาเป็นอย่างไร หน้าตาแบบไหน ไม่จำเป็นต้องแสดงท่าทีว่าจะเข้าไปแทรกแซงหรือห้ามปราม เพียงแต่อยากเปิดโอกาสให้ได้พูดคุยในสิ่งที่พวกเขาอยากทำและต้องการทำในอินเทอร์เน็ตเท่านั้น

"ประเด็นสำคัญอย่างหนึ่งที่เราต้องบ่มเพาะให้เป็นนิสัยติดตัวเด็กๆ ตั้งแต่พวกเขายังเยาว์ก็คือ ให้พวกเขาบอกเล่าทุกอย่างที่พบออกมาให้เราได้รับรู้ ถ้าเราฝึกพวกเขาให้บอกทุกอย่างตั้งแต่ยังเด็ก พวกเขาจะบอกเราทุกอย่างแม้เมื่อโตขึ้นมากแล้วก็ตาม"

เฟนดีบอกว่า มีหลายๆ อย่างที่พ่อแม่ควรรู้เพื่อกำหนดให้เป็นข้อปฏิบัติของเด็กๆ อย่างเช่นต้องไม่คลิกเพื่อเข้าเว็บไซต์จากยูอาร์แอลที่ส่งมาให้ทางอี-เมล เพื่อหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อของพวกฟิชซิง ใช้ซอฟต์แวร์เพื่อความปลอดภัยที่มีฟังก์ชันป้องกันการโจมตีลักษณะส่วนบุคคล, ป้องกันสปายแวร์, พยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้ตกเป็นเหยื่อของการซุกกริชอกผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งเฟนดีบอกว่า เริ่มมีมากขึ้นในหลายประเทศในเอเชีย เด็กๆ ที่ตกเป็นเหยื่อมักเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปจากเดิมจนสังเกตเห็นได้ หากพ่อแม่ให้ความสนใจ

ต่อต้านหลิ่ง

ประเด็นสุดท้ายเฟรนด์พูดถึงวิธีการที่จะหลีกเลี่ยงไม่ให้หน้าเว็บในไฮไฟว์ หรือเว็บไซต์เพื่อสังคมอื่นๆ นำภาพมาให้เรา หรือมีผู้ที่ไม่หวังดีนำภาพหรือข้อมูลของเราจากหน้าเว็บดังกล่าวไปใช้ในทางที่ไม่ดี หรือผิดกฎหมาย

อย่างแรกสุดก็คือ การกำหนดความเป็นส่วนตัวให้กับภาพหรือวิดีโอในหน้าเว็บของเรา ซึ่งเป็นเรื่องที่น้อยคนมากจะนึกถึงหรือไม่ก็นึกถึงเป็นสิ่งสุดท้ายเสมอ เพื่อกำหนดว่าจะให้ใครบ้างสามารถจะพบเห็นภาพหรือวิดีโอดังกล่าวได้บ้าง, หลีกเลี่ยงการโพสต์ภาพหรือวิดีโอหรือข้อความที่ไม่เหมาะสม ซึ่งเฟรนด์บอกว่า ขอให้นึกถึงว่าพ่อแม่หรือคุณย่าคุณยายจะตกใจหรือไม่โหหรือไม่ถ้าพบข้อความหรือภาพทำนองนั้น ถ้าใช่ อย่าใส่มันลงในเว็บเพจเป็นอันขาด, ห้ามเปิดเผยข้อมูลที่เป็นส่วนตัวจริงๆ ลงไปในเว็บ เฟรนด์ ยกตัวอย่างให้เห็นว่า ถ้าสมมติว่าเราใส่ที่อยู่จริงๆ โดยละเอียดเอาไว้ในหน้าเว็บของเรา วันหนึ่งข้างหน้าเราบอกผ่านเว็บเพจว่าจะไปเที่ยวไหนต่อไหน เท่ากับว่าเราบอกคนทั้งโลกว่าเราไม่อยู่บ้าน ใครอยากเข้าไปทำอะไรกับมันก็เชิญตามสะดวกนั่นเอง, ห้ามตกลงไปพบกับใครที่รู้จักผ่านออนไลน์ตามลำพัง

ประการสุดท้าย เขาเตือนไว้ด้วยว่าอย่าใส่ข้อความ ภาพ หรืออะไรก็ตามเกี่ยวกับตัวเราที่สามารถจะทำให้เราเสียใจในอีก 2-3 ปีข้างหน้าหรือในอนาคต

เขามองว่า ทันทีที่เราใส่ทุกอย่างลงไป มันจะอยู่ในนั้นและสามารถค้นหาผ่านอินเทอร์เน็ตได้จากทั่วทุกมุมโลกได้ทราบก็ลำบากแล้วครับ!

หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน วันที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2551 ปีที่ 31 ฉบับที่ 11053

ที่มา : http://www.matichon.co.th/news_detail.php?id=35944&catid=123&catid=14